

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1655

§. 126. Et egressus foras. v. 75.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45515

In hac consternatione mentis quid fecit Petrus? lauit peccata lacrimis, omnibus diebus vitæ suæ pœnituit, & bonis operibus, exemplo virtutis, & prædicatione, & martyrio læsum Christi honorem restaurare studuit:

O si & ego sic plangerem peccata mea, heu nimis graua & multa! Quis mihi det fontes lacrymarum? ut ea defleam noctes & dies, infidum cor meum & rebelle Deo meo. O quid feci! deflete me cœlum & terra luge me omnis creatura, orate pro me omnes sancti & sanctæ Dei cum lugere non possitis, si forte recipiat me Deus, si forte præstet misericordiam misero mihi peccatori, & recipiat me in gratiam, qua excidisse me sero, & sero nimis agnosco.

§. 125. Priusquam gallus cantet ter me negabis. v. 75.

Hæc verba ex eo tempore ita alte animo Petri in fixa fuerunt, ut quemadmodum iij, qui tympani pulsus continenter aliquot diebus audierunt, etiam cum pulsus eius desit, audire sibi nihilominus videantur, ita Petri auribus insonabat vox ista: Priusquam gallus &c. ideoque hæc animo eius paulum liberato ab aliarum rerum intenta cogitatione, occurrebat. Hæc ille corde premebat, hæc verba somnum ei frangebant, illa vigilantem flere cum suspirijs & singultibus faciebant, hæc intellectum, illa memoriam continuo pungebant, non quidem cum desperationis & pusillanimitatis cruciatu, sed dolore permixto cum amore, verecundia, honestate, maxime post apparitionem Christi à morte resuscitati, ex quo tempore mirabilis in S. Petro pietas in Christum increuit, adeo ut is dicatur author esse eius Christianorum caremoniarum; quod Galli Gallinæ icon in turribus sacrarum ædium collocetur, tanquam super pyramides & columnas Christianas.

O Si & mihi ob oculos quotidie versarentur peccata, quæ ab infantia usque huc perpetravi, & in memoria mea versaretur, uti S. Hieronymo, continuo terribilis illa vocatio: *Venite ad iudicium*, ut me præpararem tempestive ad reddendam de ijs rationem, & nunc delere ea pœnitendo studerem, quam mihi bene foret in extremis. peto igitur ad hoc tam salutare opus tuam gratiam & benedictionem, ô Iesu.

§. 126. Et egressus foras. v. 75.

Quia Petrus iam se indignum Christi aspectu ulteriore per recessum ex atrio Pontificis, iudicabat, & ideo ob pudorem sceleris sui oculos eius fugiebat, & alium locum iam quærebat solitarium & accommodatum ad plorandum, qui creditur fuisse spelunca quædam, eodem se contulit, me-

mor infirmitatis suæ ne forte tentatus rursus, relaberetur, & licet serò, quæ sit secretum, qui male versatus erat in luce & publico. Ergo si vis sinceram agere penitentiam, si vis flere commissa peccata cum fructu, debes egredi foras, relinquere debes malam societatem, fugere occasiones peccandi, saltem proximas, nec redire, sed secedere à turba, à mundi vanitatibus & voluptatibus tibi vacare & Deo in secreto pectoris & cubili saltem ad tempus donec vocatione Dei vel tuorum superiorum voluntate, aut officii tui regula reuocaris ad publicum: tunc senties cordis contritionem veram, salutaris lacrimarum fontes ex oculis & corde scaturientes, & gratiam & misericordiam Dei, hanc viam & secessum tibi monstrat, & præscribit Petrus suo exemplo.

O Cœlestis Rex & dominator omnium, benigne redemptor, Petrus hic tactus dolore cordis & confusione, super trina negatione tui, ferre non potest aspectum tuum, abit ut pleret, ut lugeat peccata sua, deserit atrium & quærit tugurium, fugit amaranum locum & vanitatibus plenum, & intat specum horridam & tenebrosam? Quid faciam ego miser peccator infirmus & imbecillitate oppressus, qui quæ à perfectione Petri & quam tu desideras adhuc longissime absum? Conscientia enim mea quotidie me accusat, & singulis momentis experior, nullam esse in me sanitatem. Te offendo fere sine intermissione, omnes fere cogitationes verba & opera, quæ absque tua singulari gratia facio, ad malum sunt inclinata, peccata mea etiam tot sunt & tam graua, quibus iram tuam commerui, ut animæ meæ jam dudum in abyssum inferni & perditionis fuisset migrandum, nisi tu me auxilio tuo sustinuisses. Auxiliare magis & clemens & mitis, ô cœlestis pater, qui neminem vis perire, sed omnes saluos facere, aufer à me peruersum huius mundi amorem & carnis concupiscentiam, ingere cordi meo confusionem peccatorum, & ardens gratiæ tuæ largire desiderium, & si possibile est egrediar atrium mûdi peruersum, & ingrediar locum solitudinis, deuotum, quietum, ut ibi desceam hoc ipsum, quod huc usque iusto ex delictis meis dolore non sum compunctus: aut quando iam ille exitus mihi est præclusus ratione status vel ætatis, saltem quotannis semel sacro Quadragesimæ, aut Aduentus Dominici tempore, me accuratius recolligam: vel per exercitia spiritualia cum consilio confessorij in domo religiosâ, vel menstruè ultimo die mensis, vel quot septimanis die sabbati, aliqua hora recogitem tempus elapsum, imò iudices ad vespèram per conscientiæ examen me ipsum respiciam.

§. 127. *Fleuit amare. v. 75.*

Quia ab oculis Christi oculi Petri vel cor eius vulnerata erant, ideo & accele-